

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön october 31^{kén} 1839.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helybe képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatna példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

K é t f é r j. (Vége.)

„Én nem ismerlek téged öreg!” — mondá a' gróf.

„„Elhiszem — felelt a' koldus — több is már husz évnél, hogy önt utólszor láttam!”

„S hol?”

„„Itt e' kastélyban, melly ugyan még akkor nem volt olly szépen kiépítve, mint most; méltóságod pedig akkor beteg, sebes volt; az öreg Mámor hozá ide.”

A' gróf közelebb lépett hozzá, 's kérdé: „tehát ki vagy te?”

„„Akkor én lovász voltam a' bárónál, most koldus vagyok. Azon éjt követő reggelen, mellyen őt a' francziák elvivék, lóra ültem őt felkeresendő. — Ön erős seb- lázban feküdt; engem elfogtak, szóval — nekem sánczra kelle mennem. És most, most végre az egész birodalmat átkoldulám, 's ismét itt vagyok, hol egész ifjúságomat átélém, — hol szülőim eltemetve vannak.”

A' koldus könyezni kezdett; a' gróf is megindult.

„Jer velem a' kastélyba öreg! 's ápd magadat; és ha sze- meidet itt akarod behunyni, hol azokat kinyitád, élted fogyatékára találkozik egy kis kamara. Jójj!”

A' gyermekektől környezve kastélyba mentek, 's a' biró fej- csóválva lépkede megettök.

„Ha ez nem gaz, én sem vagyok becsületes ember!” — szólt, 's egy szomszéd-kertbe lépett.

3.

A' gróf az idegent egy tágas szobába vezeté, mellynek falait képek 's vadász-készületek ékíték. Minden butor divatszerű volt; csak az ablaknál állott egy vén karos szék minden faragott művekkel ellátva, minők a' mult század végén 's a' jelennek elején használtattak.

„Most ülj-le öreg! — mond a' gróf, mi alatt egy poharat tölte-meg borral; — tüstént más ruhát is kapsz; de előbb erősítsd

magadat egy pohár jó itallal, mely, mint hiszem, egészségedre váland; mert ugyan elgyengültnek látszol.“

A' koldus ivék, 's a' szobában körülnézvén, az öreg karszéket észre vevé, 's erősen kezdett reszketni.

„Az öreg székre csak emlékezel még? — kérde a' gróf mosolygó arczczal; — nem vehetém reá magamat, hogy ez öreg darabot eladjam, bár mennyire gunyolódjanak is fölötte szomszédaim; mert csak fogod még tudni öreg, hogy megboldogult urad e' széken ült kedvencz ablakánál.

„Igen, igen!“ — szólt a' koldus, és sohajtott.

„Ismered ezt is?“ — kérde a' gróf tovább egy puszpángokkal koszorúzott mellképet leplezvé-le. — Ilyen volt urad katonakorában, 's e' képet kézfogásakor ajándékozá nejeének. Ez igen kedves én előtttem, 's Incze fiam, kit megmentél, 's kit elhunyt barátom nevére kereszteltetek, naponta virágokkal koszorúzza azt.

A' koldus hosszú gondolatokba látszék mélyedtnek; végre szünet után szólt: „gróf ur, nagy örömet szerezhetne nekem, ha írószereket is tétetne azon szobába, melyet nekem rendelt; sok elbeszélni valóm van, mi ön előtt érdekléssel birhat; de — fejem zúg, a' hosszú beszéd elbágyaszt. Írás által jobban fog menni. De mindenek előtt engedjen egy kérdést: hol van a' boldogult urnak özvegye?“

„Az író-eszközt megkapod, — 's mi az özvegyet illeti, ő ép és egészséges.“

„Hogyan? — ő él?“

„Igen, ő él. — Midőn sebeimből felgyógyultam, sokáig hiába vártunk eltűnt barátomra. Itt maradtam, nehogy a' szerencsétlen asszony egészen elhagyatott legyen; holdak után holdak multak. Minden tudakozódás 's nyilvános hirdapokban tett felszólítás hiában volt; 's miután végre tíz év elmúlt, 's a' béke tökélyesen helyre állt, a' báro törvényesen holtnak nyilvánították, és Idalie az oltárnál kezét nekem nyújtá, 's három gyermekkel ajándékoza-meg.

„Könyörülő Isten!“ — kiáltott a' koldus.

„Mi bajod? — Igyál, hogy erőhez jőjj! Nőm néhány nap óta szülőinél van, 's jövő héten visszajő; akkor megláthatod! — De most ruhákról gondoskodom!“

A' gróf elhagyá a' szobát; a' koldust lázborzongás látszék megtámadni. Egész testében reszketett. Fáradtan vonszoló magát az öreg székhöz; letérdelt, 's imádkozék. Ekkor megerősödvé ugrék-fel, a' lőpor-táskából önt és port vön-ki, egy szarvas-tülökről pisz-

tolt emelt-le, 's mindent rongyai alá rejtett. Alig történt-meg e rablás, a' gróf ruhákkal belépe.

„Tudod még azon szobát a' konyha mellett? — szólt — menj oda, 's vedd-fel e' ruhákat. Én a' terrasseon várlak. Menj öreg!”

„Gróf ur, engedje-meg, hogy hálámul kezemet nyujthassam; ne vesse-meg, kérem; — e' kéz boldogult barátját sokszor emeltele a' lóról.”

A' gróf mosolygva teljesíté a' kívánatot. A' koldus hevesen szorítá-meg kezét.

„Csudálatos bohó!” — vélé Ders, 's a' terrassera sieté.

Innen látá a' birót, ki egy szomszéd-kertben gyümölcsöt szed. Midőn kosarát teli raká, közelebb jött, 's a' grófnak nyujtá a' gyümölcsöket.

„No már most csak elhiszed, hogy aggodalmad ismét hijában volt?” — szólt ez, miután mindketten a' koldusról beszéltek.

„Hm! — vélé a' bíró — igaz, már rég történt, hogy Ferkó lovász a' megboldogult ur barnájával elment; én akkor még fiatal legény voltam.”

Beszédöket egy az épületben esett csattanás szakasztá félbe.

„Ez lövés volt!” — szólt a' berohanó Ders.

„No hát csak még is gyilkos és semmire kellő!” — mormogá a' bíró, 's a' gróf után szaladt azon szobába, mellyben az idcgen volt.

A' koldus vérében feküdt; a' földön; agyát pisztol-gömb locsantá-szét; 's halva feküdt.

„Isten szerelmére! mi okozhatá ezen öngyilkosságot? — szólt a' gróf. — A' holt testet el kell takaritnunk, mi előtt a' gyermekek valamit észrevennének.”

A' bíró azonnal késznek nyilatkozik a' holt testet elvinni, 's botját az asztalra tévé. Ekkor egy, az előtt kevéssel beírt lapot pillanta-meg. — „Méltóságos ur, itt egy levél van!”

Ders mohón nyult a' lap után 's olvasá:

„Mi több mint húsz év óta egyetlen hón ohajtott kívánságom volt, ma elérém; még egyszer akarám látni a' mezőket, mellyeken ifjúságom elenyészék; még egyszer látni szülőim sirját, — 's ekkor meghalni. Midőn ma viszont láttalak, Ders, téged a' holt-nak hittet, kit, nehéz sebek alatt meggörbedtet, Idaliem ápolása alatt hagyék, — szívem, örömében kiakart ugrani; erővel vont kebledre, karjaid közé; de — én rongyokban, koldus, 's te atyáim jószágában! Te nem ismerél-meg! Bocsáss-meg, Ders, ki próbálni, 's kitanulni akaralak, valljon gondolsz-e még eltűnt barátodra; és midőn látám, hogy még nem feledtél-el, és emlékemet

képembeu tiszteled, fel akarám magamat fedezni: de... te Idaliet — nődnék nevezéd! — — Mint folyt dolgom, részletesen elbeszélém; a' csapatot, mellynek utmutatóul kelle szolgálnom, Ausztriaiak fogák-el; én megsebesítve fogoly levék. — Utósó pillanatim megszámlálvák; nem fárasztalak hosszú kínaim elsorolásával. Husz évig voltam sánczon, 's mindenütt Francziának tartottak. Róliam a' kiváltásnál megfelejtkeztek! Végre szabad levék, 's átkoldulám magamat a' roppant birodalmon, és most, midőn vágyaim czéljánál, honomban vagyok — nőmet — uj házassági viszonyokban lelem veled, a' holtul sirattal. — Jobban hozzá vagyok a' fájdalomhoz szokva, hogysem e' csapás leverhetne. Ders! én nem akarom házad frigyét megzavarni. — Lehet, Idalie, visszajöttök megismert volna, 's a' nyomor ekkor igen nagy leendett. Önként válok hát meg: tökéletes, tiszta öntudattal. A' pisztol töltve van mellettem: fogságomban többször gondolkozáam az öngyilkosságról, de erőm nem vala hozzá. Most, midőn tudom, hogy halálom által két ember lesz boldog — örömetst válok-meg. — Te nem vagy hibás a' házasságban, melly Isten törvénye szerint sikeretlen; én megbocsátok neked. Még egyszer megszorítám kezedet, és te nem átkozod emlékemet. — Én fiad éltét mentém-meg. — És most Ders! becsület-szavadat veszem, hogy Idalieval, visszajöve telem felől egy szót sem tudatsz, nehogy ő miattam szenvedjen. Te egy haldoklónak kérelmét nem fogod elfeledni. — Isten áldjon-meg, Ders! nekem irgalmazzon!

Debrői Incze.”

Négy órával később a' levél olvasása után a' családi sirbolt felnyitatték, 's az utósó Debrői báró sirba tétették.

A' kevés idő múlva szülőitől visszaérkezett Idalie még pár évig volt boldog neje Dersnek, míg 1831-ben az epemirigy áldozata lön.

Ders gróf lélekismeretesen teljesíté a' haldokló Inczének kívánságát. Idalie soha sem tudá-meg, hogy neki egyszerre két férje volt.

**** ÜRMÉNY ****

ÉLETTÖRTÉNET.

*É l e t k é p e k . *)*

IV.

Jules Janin.

Jules Janin munkáiban sok fecsegés van egy gondolat, hosszú variatio egyetlen egy thema fölött, kiköszörült, felfújt, ösz-

*) Regelő 59. 60. I.) Zrinyi; — 61. II.) Schiller. — 80. III.) Chateaubriand.

szevissza ugrándozó phrasisok árja, mellyben egy nyomorú picziny eszme megfúl. Janin ur a' legügyesbek egyike azon ügyesek közt, kik a' legapróbb csöppet habzásba értik hozni; kik a' parányi békát annyira feltudják fuvatni, hogy olly vastag lesz, mint egy ökör; kik a' szellemet homoeopathice képesek feloszlatni, 's kik semmiből valamit, 's kevés gondolatból sok kötetet tudnak nevelni. Janin — gyermek, kinek egy szappanhabot és szalmaszárat adának. Fúj, fúj; a' víz habzik, a' buborékok alakulnak; tovább fúj; csillogó kövek tömegét hisszük látni; ismét fúj, 's a' szivárvány minden ezer színe sugárzik a' ragyogó játszere. Ha eladni akarjuk, egymás kezéből tépdésik a' vevők; mindenki birni akarja; magasztalják, éig emelik; 's ha egy kevés ideig bírak, csudálkoznak, hogy semmi sincs kezökben, e' futékony, 's rászedő csalképet eltűnni 's nem látván egyebet egy csöpp piszkos viznél maguk előtt. 'S ha most e' szappanviz helyébe tintát, a' szalmaszál helyébe tollat teszünk: egy csöpp piszkos víz helyett egy kötet nyomtatott dolgot birandunk, nyomtatottat, de nem gondoltat. Egy kötetet, mellyet tíz év előtt nem olvashattak volna, 's mit tíz év után nem olvashatandnak többé; de azért eladatik, de azért zajt csinál; mert Jules Janiné; mert Jules Janin az időszaki sajtó egyik koriphaeusa; mert az időszaki sajtó mesterműnek mondja, 's mert a' közönség rászedeti magát; mert a' charlatanismus mindig, mennél szemtelenebb, annál több bohót lel, kiket megcsal.

SZÁNKY KÁROLY.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Sumbhulpuri gyémántbányák. A' sumbhulpuri vidék Mahanadi (nagy indiai folyam, melly nyugotról keletre folyik, 's a' bengali tengeröbölbe szakad) mindkét partján fekszik. A' folyam éjszaki partja ámbár angol birtok, kevésbé ismeretes, 's nagy részéhez jutni nem lehet; a' lakosok durva 's vad lelkülete és a' felette egészségtelen lég még nem engedék megvizsgálni e' vidéket. Dombos az, sok helyen sivatag és áthatlan, mérges kigyók 's más csuszómászók lakhelye, tigrisek, parduczok, bivalók 's az indiai erdők más lakosainak rejteke. Néha, mi ritka e' világrészben, oroszánt is láthatni. Legéjszakibb része e' vidéknek magas sík, melly néhol majd 6000 lábnyira emelkedik a' tengerszin fölött; erdővel van fődve, 's mély pandalokkal átszelve. E' pandalok medrül szolgálnak sok kisebb folyónak, mellyek száraz évszakban sekélyesek 's vad növényekkel benőttek; de esős időben ragadó folyamokká, mellyeknek misem állhat ellent, duzzadnak. A' lapály gazdag és termékeny; terem rist, gabonát, czukornádat 's kivált tikort (*Curcuma angustifolia*), mellynek gyökereiből a' benzülöttek lisztszerű port, a' legjobb szivgyökérnél mivelsem alábbvalót, készítenek. — A' legfőbb mértékben egészségtelen égálj 's a' lakosok durva és vad lelkülete meggátlák eddig India e' részének megvizsgáltatását; ámbár annyira érdekes az, hogy a' vész és betegségeküli félelem daczára is már régen kellett volna legfon-

tosb vizsgálat tárgyává tétetnie; mert gazdag arany és gyémántokban, 's mégsem tétetnek nyomozások, mellyek e' becses termékek rétegei feltalálásához vezethetnének. E' hanyagság a' legközelebbi századok lefolyta alatt könnyen magyarázható ezen ország kisebb fejedelmei azon félelméből, hogy a' mohamedan vagy mahratt uralkodók elfoglalhatnák e' kincseket, mit azok, ha tudják e' bányák létezését, meg is tettek volna. Az ország főnökei tehát megelégedtek e' bányák termékeinek, mellyeket Mahanadiig vitt a' viz, hol néhány benszülött törzsök azoknak fölkeresésével foglalatos, összegyűjtésével. — 1818. óta, midőn angol kormány kezeibe jutott e' tartomány, e' hegységet csak kevés európai látogatta-meg, 's azok is, kik Sumbhulpurban letelepedtek, többnyire áldozatul estek az egészségtelen égaljnak. E' drágakövekhez juthatás egyetlen módja abban áll, hogy a' vízmedrekben vagy iszap 's homokban, mellyet az időszakai esőzések Machanadi medrébe hordanak, 's hol az ismét, jelesül a' bal vagy éjszaki partnál, néhány kisebb folyó torkolatánál, vagy pedig ugyan csak azon part melletti mozgó szigetek körül meggyül, ásnak. A' folyamnak azon része, hol legjövedelmezőbbek ezen ásatások, Tschanderpurtól, hol Manad Machanadiba ömlik, Dschonpurig, hol Machanadi egyszerre balra fordul, 's mintegy 120 mföldnyi kiterjedésű nagy iszapzátonyt hagy, terjed. E' roppant terrasseon üzik egészségtelen munkájokat az ásással foglalkodó napszámosok az esőnek megszűntétől annak időszakai beálltaig. Utóbb jobban mutatkozik az egészségre kártékony hatás azoknál is, kik megszokták már az égaljat, 's kiknek egész külseje mutatja a' megrongálást, mellyet bennük e' munkával szükségképp járó betegségek tettek. E munkások Schara és Tora, ismeretlen eredetű, de alkalmasint nem a' Hindukhoz tartozó törzsökökből valók. Számuk 500-ra terjed. — Nov. elején, mihelyt megszűnt az eső, nejeik 's gyermekeik kíséretében Machanadihoz mennek ezen emberek, 's gondosan megvizsgálják minden pontot, hol szikla gátolja a' viz folyását, 's minden mélységet, hol iszap leülepedhetett. Azután újra megvizsgálják mindent, mi kezeiken megfordult már; mert bizonyosnak hiszik, hogy a' gyémánt nől, 's legkisebb, gyakran nem is látható része idővel nagyobb lesz, 's így megérdemli, hogy összegyűjtessék. — A' keresés igen egyszerűen, csupán kapával történik. E' kapával mindenütt ásnak a' férfiak, hol a' föld dombort mutat, 's az összegyűjtött iszapot és homokot lerakják a' folyampartra. E' föld-nemet átkutadják a' törzsök némberei 's gyermekei egy 5 láb hosszú 's egy láb széles deszka segédelmével, melly középen át van fúrva 's minden oldalon három hüvelknyi magas párkánnyal ellátva. E' deszkát kajszán 's úgy helyezik-el, hogy azon a' viz lefuthat; befödik a' folyamból hozott iszap és homokkal, 's némi ideig vízzel öntözik azt. Miután tökélyesen tiszta a' lefutó viz, vizsgálják a' deszkán megmaradt kövecseket 's azokat, mellyeket nagyságuk vagy szétmorzsolhatóságuk hasztalanoknak mutat, elvetvén; a' többi, mi kis szemekből áll, más, az elsőnél kisebb, de hasonlaku deszkára viszik, itt gondosan szétterítik, hogy minden darabkát külön megvizsgálhassanak; azután egyenként fölveszik a' kövecseket, a' csupán kőből vagy kovából állókat eldobják, 's a' talált arany- vagy gyémántdarabkákat félreteszik. E' munka alatt úgy állítják a' deszkát, hogy egyenesen rá süssön 's minden egyes részcsekét jól megvilágítson a' nap. A' föld, mellyet nemcsak leggazdagabbnak tartanak, hanem különösen keresnek 's legnagyobb gonddal átkutatnak, vörös agyag csekély vasoxyddal; a' gyémántot leginkább illy földben lelik,

's mivel közönséges iszapban is találunk, gondosan megmossák 's átvizsgálják az egész folyamhordta tömeget. — E' munka mellett semmi felvigyázat sem lévén, a' munkások könnyen elrejtethetnek 's elidegenithetnek a' gyémántokból. E' tartománynak angolok birtokába átadásakor, 1818-ban, történt egyetlen eset bizonyítja, hogy ők hasznukra fordítják néha e' felvigyázatlanságot. Egy nagy, 84 szemernyi gyémántot, melyet árának meg nem kaphatásául félelem miatt titokban tartottak az ország előbbi birtokosai, feltalálója a' sumbhulpuri politikai ügyvivőhöz vitt; 500. ft. st.-re becsülik ezt. — A' sumbhulpuri gyémántok, minőségök szerint, négy osztályúak, 's neveiket a' hinduk különféle törzseiktől nyerik. A' legjobbak braminok vagy papoknak, a' második osztályúak eschatrias vagy csatászoknak, a' harmadik osztályúak vaisiyas 's a' negyedik osztályúak sudras-nak hivatnak; a' fentebb említett bramin vala. — A' munkások 16 helység jövedelmét huzzák, 's buzdításul azon felül övük mind azon arany, mit munkájok közt találunk; de igen rendetlenül élnek, mert mihelyt akár ajándékul, akár más név alatt szokott jövedelmöknél nagyobb összeget kapnak, addig henyélnek és dözszölnek, míg mijek sem marad. Angol uralkodás előtt Radschaé volt minden talált gyémánt, de a' munkásoknak lopástól elvonásaul nagy gyémánt feltalálója rendszerint pénzt vagy ruhát, rendkívüli esetekben pedig falut kapott jutalmul. Ellenben halállal bűnhődött vagy legalább jól elvereték, a' helységek jövedelmeiben részesülési 's gyémántkereshetési jogát veszté az, kire gyémántlopás sült-ki. — Bizonyosat e' gyémántkeresés eredményeiről nem mondhatni; mert úgy látszik, hogy néhány rendkívüli nagyságú gyémántot kivéve, pontos följegyzések nem történtek ezen eredményekről. A' jelen század elején több kisebb nagyságú gyémánton kívül egyet 228. 's egy másikat, 308. szemert nyomót, kapott az ország királynéja. 1809-ki octoberben egyet találtak, mely 672. szemert nyomott, 's ezt is átadták volna a' királynénak, ha ez férje anyjának eltakarításával nem foglalkodik; de az ünnepélyek bevégeztetése előtt az országba benyomult Mahrattok Rütten Cohert kiűzők abból. Egy rabszolga elárulá Tschanderdschi- Bhunsla, a' Mahrattok parancsnoka, előtt a' titkot, ki azokat, kik a' gyémántot találták, rábeszélé, jönnének hozzá, szép falut 's 1000 rupiát ígérvén nekik azon kéréssel, látogatnák-meg őt másnap az ajándékok átvétele végett. Ezek megjelentek a' meghatározott helyen, de megpillantván őket Tschanderschi, élénk szemrehányásokat tön nekik, hogy gyémánt helyett közönséges követ adának neki, és szitkok 's szégyennel visszaküldé őket. Szükségtelen megjegyezni, hogy e' vád alaptalan volt; a' kö, melyet kapott, igazi gyémánt, csak hogy nem első osztályú, hanem vaisya volt. A' drágakő-művesek árbecslése szerint még is 10.000 rupiát ért: de mit tehettek e' becses kincs szerencsétlen feltalálói? — E' bányák angol uralkodás alatti nyereségeiről tudósításink még nincsenek.

KÜLÖNFÉLE.

A' hiúság mindig káros. — Johnson Zsuzsanna, Wisbach-ban, egy fehér ruha-raktárban boltos leány, néhány szál haját 19 éve daczára is szürkülni látván, hajfestékről kezde gondolkodni. Minthogy azonban a' higany, melyet kapott, felolvasztott pokolkőből állott, haja fekete helyett vörös lön. Elkeseredvén e' csalatáson, férjanyt vön, és mint — öngyilkos halt-meg. — Mistriss Jenny Bradley éppen illy gondolatlanul lön áldozatja

a' hiúságnak. E' fiatal hölgynek t. i. haja kezdvén hulladozni, rum-ot vön, 's azzal fejét keményen meglocsolván, napra állott, hajait szárítandó. Azonnal heves fájdalmakat kezdte érezni, melyek agylobbá, kevés nap alatt örülést és kinos halált szülővé, fajultak.

EMLÉKMONDÁS.

Magyar.

Olly egy nemzet,
Mellynek csudáljuk hűségét,
Mert elfajult erkölcs nem rágja épségét.
Szabad ez a nemzet, 's királyát szereti,
Kész, hol annak javát elősegítheti.
Gyakran adta ennek állandó próbáját,
Mikor megmentette feje koronáját.
Tűz, fegyver, véromlás ezt nem rettenthetik,
'S hogy fejét elhagyja, soha sem tehetik.
Nem kiterjedt nép ez,
De nagy, ha erényét jól kitanulhatod.

G. TELEKI L. után —

Érdem. — Kényes az érdem istennéje minden gondatlant mindjárt kosszorúzni, 's minél tovább haladunk, annál messzebb lebben előlünk, noha ekkor már nyájaskodó orozával hívogat, 's így is csak azért kötekedik, hogy a' szomjú kebelt még felebbre ingerelje.

DÖBRENTAI után M. N.

Igaz szó, mely szabad mellből derekasan hangzik, előbb utóbb elfogadásra talál.

Gr. SZÉCHENYI I. után K. H. K. J.

Jó tett. — Éltünk szomorú szürkületében legcédesebb enyhet fiatal 's férfikori jótéteményeink emléke varázsol elönkbe.

HÁBOR E. ről.

Hasonszórejtvény.

Láthatod udvarodon szelidebb fajak és a' vadak közt;
Egy nagy erős állat hangjától félve iramlik.
Fő szerepet játszik tornyon 's fegyver derekán is.

K.

Előbbi rejtvény: TALÁNY.

Figyelmeztetés. Közeledvén a' Pesten novemberben tartandó Leopold-vásár, tisztelettel figyelmeztetjük e' lapoknak távulabb lakó pártfogóit, hogy folyóiratunk jövő fél évi díjját vásári alkalmak által legbiztosabban küldhetik-be a' szerkesztői hivatalhoz.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatja Trattner-Károlyi, uri utca 612.